

VEČEŘE PÁNĚ

 Bratr Pearry zrovna tehdy přinesl mocné poselství ze Slova Božího. Jak je to pravdivé: “My ohraničujeme Boha a omezujeme Boha, vždyť ON je Věčný a proto to nejde.” Dnes večer stojíme před něčím jiným a je to Večeře Páně.

2 Tři roky jsem čekal na sbor v Tucsonu, kam bych mohl přijít, a nyní se to stalo. Ano, jsme-j sme zde a děkujeme za to Pánu. ON nás prostě nechal čekat, abychom si toho nyní mohli vážít.

3 Rád bych ještě něco řekl, nežli přistoupíme k Večeři Páně, a jmenovitě, že věřím, že jsme toho tolik viděli v našem čase, ve kterém žijeme, abychom skutečně (každý jeden) celou svoji bytost dali Bohu. Jsme-j sme povinni skutečně sloužit Bohu. Věřím, že ON nás poželnal bezprostřední odpovědi na Písmo. Jak to bratr Pearry před několika minutami vyjádřil, že jsme-j sme v tom čase. Nejsme slepí, my-my-my vidíme, že jsme tu, dospěli jsme-j sme k tomu.

4 A můžeme se též rozhlédnout kolem sebe a vidět, že lidé stále více ztrácejí soudnost. Nemůžeme zde zůstat již příliš dlouho, jinak bychom skončili v blázinci, ostatně i celý svět. Vidíte? Jsme-j sme v konečném čase.

5 Nyní, jak bratr Pearry řekl nakonec, vidíme, že ty věci jsou pravdivé, ony jsou skutečně pravdivé, nejsou to báje. To není něco z naší představitosti, ale je to něco, co nám bylo dáno bezprostředně skrze Slovo Boží a co před námi bylo veřejně potvrzeno, abychom věděli, kde se nalézáme. Nevíme, jak dlouho ještě, protože znovu přicházíme zpět k sledování času, vidíte, kolik je hodin. Ale jsme . . . víme, že jsme-j sme zde, jsme v tom čase. Zdali Boží čas, představoval jsem si . . .

6 Někdo udělal takový rozbor a řekl, že když by Bůh s ním jednal podle . . . kdyby Bůh mu měl vyměřit čas, tak tisíc let je jen jeden den. Jestliže nyní člověk žije sedmdesát let, podle Božího času je to sotva několik minut. Vidíte? Jistě, mluví se o čtyřiceti letech a to pro Boha nic není, ON může mrknout Svým okem. Vidíte? Vidíte tedy, jak rychle by to uplynulo, jestliže-j estliže by to bylo vyznačené časem; kterýžto, u Něho není vůbec čas. ON je právě tak Věčný.

7 Myslím, že to byla Sára . . . nebo malý Josef, který řekl jednou večer mě i bratru Pearry, řekl: “Tatínku, kdy a kde se objevil Bůh? Odkud ON přišel?” Vidíte? “ON musel mít začátek, nebo ne? Copak ON nikdy nezačal?”

8 Odpověděl jsem: “Ne. Všechno, co má začátek, má také i konec, ale to, co nemá začátek, nemá ani konec.” Ale jemu je deset let a-a to pro něho bylo velké sousto. Vidíte? Jak by on mohl

pochopit, že existuje něco, co nikdy nezačalo? Nejen pro něho, ale i pro mne. Nuže, vidíte, pro mne je to příliš velká porce, jak to kdy vůbec začalo.

⁹ Nyní soustředíme naši pozornost na něco, co je skutečně svaté.

¹⁰ Před několika dny jsem byl pozván k jednomu velice šlechtnému křesťanskému pánovi, který–který se toho nikdy nezúčastnil a který chápal, že my se účastníme Večeře Páně doslovně. Oni přijímají to, co nazývají “duchovní přijímání.” Jestli jde o slovo *přijímání*, pak bych s tím souhlasil, neboť *komunikovat* se znamená “mluvit mezi sebou, mít obecenství,” vidíte. A ten bratr mi zacitoval to místo z Písma a řekl: “Bratře Branhame, nemyslíš si teď’ . . .”

¹¹ Nuže, to je důvod, proč to říkám. . . Je to v pořádku, bratře Pearry? [Bratr Pearry Green odpovídá: “Jistě.”—Vyd.] Vidíte, říkám to za tím účelem, abyste rozuměli, co děláte. Nemůžete. . . jestli jdete do něčeho slepě, potom nevíte, kde jste a co děláte. Nemůžete mít důvěru v něco, jestliže nevíte, co děláte. Avšak musíte rozumět tomu, co děláte a proč to děláte.

¹² On řekl: “Nuže, jestliže přijímáme Slovo Boží, není to Bůh, kterého přijímáme?”

¹³ Řekl jsem: “Zcela správně, bratře, to je pravda. Ale čteme zde, že oni skutečně. . . Pavel učil přijímat Večeři Páně doslovně. ‘To činite na Mou památku,’ řekl Ježíš. ‘Nebo kolikrát byste koli to činili na Mou památku, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde.’” Vidíte? Nuže, jsme tedy povinni to přijímat.

¹⁴ Víme, že Svatý Pavel, který to v Církvi ustanovil, byl prorokem Nového Zákona. Petr, Jakub, Jan, oni všichni psali (Matouš, Marek, Lukáš), co Ježíš dělal jako pisatelé. Ale Pavel uspořádal tuto věc, neboť byl prorokem Nového Zákona. Tak jako Mojžíš odešel na poušť, aby obdržel inspiraci k napsání těch–těch pěti Knih. . . těch prvních pět Knih Bible, tak rovněž i Pavel šel na poušť, aby obdržel inspiraci od Boha pro uspořádání Novozákonní Církve a ukázání spojitosti se Starým jako s jejím typem.

¹⁵ Oni tehdy měli obětního beránka a Izrael to dodržoval jako památku. Ve skutečnosti to bylo použito jenom jednou, když vycházeli z Egypta. Potom to ale po dlouhé období slavili jako památku. Nuže, “jestliže zákon je jen stínem věcí budoucích,” vidíte.

¹⁶ Nuže, věřím, že *přijímání* (to, co nyní nazýváme “přijímáním”), je. . . to je “Večeře Páně”.

¹⁷ Nuže, byla nám ponechána k zachovávaní jenom tři vnější Božská nařízení: jedno z nich je–je Večeře Páně; umývání nohou; vodní křest. Pouze tyto tři věci. Ty tři, to je dokonalost, tři, vidíte.

A to znamená, že máme jenom tato tři nařízení. Jsme si vědomi toho, že to byl odkaz svatého Pavla v Novém Zákoně.

¹⁸ Nuže, jestliže bychom řekli: “Přijímání by mělo být přijímáním Slova,” nevěřím, že by někdo měl právo přijímat Večeři Páně, dokud nepřijal do svého srdce Slovo Páně. Rozumíte? Protože . . . Chci vám za chvíli něco přečíst a uvidíte. Nuže, všimněte si. Proč bychom tedy . . .

¹⁹ Na tom stejném základě bychom mohli úplně ospravedlnit Armádu Spásy. Oni nevěří v žádnou formu vodního křtu, říkají: “To nepotřebujeme.” Nuže, jestliže nepotřebujeme vodní křest, proč jsme pokřtění? Říkají: “Voda tě nemůže zachránit, zachrání tě Krev.”

²⁰ S tím souhlasím. To-to je pravda, spasí tě Krev, ne voda. Ale *musíme* přijmout vodu jako vnější projev toho, že uvnitř, v nás, bylo vykonáno dílo milosti. Chápete to? To stejné je s přijímáním!

²¹ Jakmile jsme přijali Pána, naši Oběť, do našeho nitra, jako prostředek duchovního Zrození v nás a v Jeho Těle, potom žijeme Slovem skrze Něho a tak jsme také povinni dělat i to symbolické, protože je to přikázání. “Pokání čiňte, a pokřtí se jeden každý z vás ve Jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů.”

²² Pavel řekl: “Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, ‘že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb, a díky činiv, lámal a řekl: “Vezměte a jezte, to čiňte na Mou památku.” Nebo kolikrátž byste koli jedli tento chléb, smrt Jeho zvěstujete, dokudž ON nepřijde.” Ale zjišťujeme, že byli lidé, kteří přišli, a . . .

²³ Tento vzácný bratr, velmi drahý bratr, přišel a řekl: “Já jsem to bratře Branhame nikdy-nikdy nepřijímal, nechápu, co to je.” Řekl: “Byl jsem jinak učen.”

²⁴ Řekl jsem: “Ale pamatuj, souhlasíme, že svatý Pavel to zavedl jako příkaz v rané křesťanské Církvi. Oni chodili z církve . . . od domu k domu, lámali chléb v upřímnosti srdce a tak dále. Nuže,” řekl jsem: “On to ustanovil v Církvi. Galatským 1,8 řekl: ‘Jestliže bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď,’ vidíš, vidíš, to byl ten stejný, který přikázal těm pokřtěným křtem Janovým, znovu se nechat pokřtít ve Jménu Ježíše Krista.”

²⁵ Vidíte, jsou tři věci, které musíme-tři věci, které musíme vykonávat jako symboly: Večeře Páně, umývání nohou, vodní křest. Vidíte? Je . . .

²⁶ Vy řeknete: “Ano, to . . .” Nuže, Armáda Spásy pohlíží na to takto: “Lotr zemřel na kříži a nebyl ještě pokřtěný a Ježíš řekl, že bude v nebi.” To je čistá pravda. Bezpochyby. Ale, vidíte, on-on poznal Ježíše teprve v hodině smrti. Vidíte? To byla jediná příležitost, kterou měl. On byl zločinec, on byl vzdálený, mimo.

Ale jakmile spatřil to Světlo, ihned HO poznal, “Pane, rozpomeň se na mne.” A Ježíš. . . To je pravda.

²⁷ Ale ty i já, jakmile o tom víme, že se máme dát pokřtít, a jestliže se zdráháme to udělat, potom to bude záležitost mezi tebou a Bohem. To se týká též Večeře Páně!

²⁸ Nuže, když my přijímáme Večeři Páně, není to jen tak, že bychom mohli říci: “Já tam půjdu a budu jíst nějaký chléb a budu věřit, že jsem křesťan.” Ale jestliže jste si všimli, Bible říká: “Ten, kdo by jedl a pil *nehodně*, bude vinen Krví a Tělem Páně.” Vidíte? Vy musíte žít životem, který-který. . . před lidmi, který. . . i před Bohem i před lidmi, který ukazuje, že jste-že jste upřímní.

²⁹ Nuže, pojďme ještě trochu dále. Když ve Starém Zákoně obětovali oběť, bylo to podle ustanovení nebo nařízení. Také vodní křest je nařízení; také umývání nohou je nařízení, také Večeře Páně je nařízení. “Blahoslavený ten, kdo zachovává všechna Jeho nařízení, vykonává všechna Jeho nařízení a všechna Jeho přikázání, aby měl právo ke Stromu Života.

³⁰ Nuže, všimněte si nyní, že na začátku to bylo nařízením Božím přinést do chrámu oběť, do svatyně k oltáři a-a obětovat svůj dar za svoje hříchy, obětovat beránka. Mohu si představit nějakého židovského bratra, přicházejícího po cestě s pocitem viny, jdoucího k oltáři; nebo přivádějícího tučného vola nebo býčka, nebo cokoli měl, nebo beránka či jehně, nebo něco jiné. On je vedl po cestě v upřímnosti, jak jenom mohl, zachovával Boží ustanovení tak upřímně, jak to jen bylo možné.

³¹ Potom položil na něho svoje ruce, vyznávaje svoje hříchy a kněz je vložil (jeho hříchy) na toho beránka, a potom byl beránkovi podříznut krk a on za něho zemřel. Ten krvácející beránek se zmítal, člověk měl zakrvácené ruce a byl celý od ní postříkaný (zatímco malý beránek umíraje, bečel) a tak si uvědomil, že zhřešil a něco muselo zemřít místo něho. Tedy on místo své smrti obětoval smrt toho beránka. Vidíte, ten beránek zemřel na jeho místě. Ten člověk to dělal v upřímnosti a z hloubi svého srdce.

³² Nakonec, se to znovu a znovu opakovalo, stále a stále to tak činili, až se to nakonec stalo tradicí. Boží přikázání se pro lidi stalo tradicí. A potom on tam přichází: “Dobře, uvidím, dnes je tu *ten a ten*, půjdu tam dolů. Ano, raději obětují vola.” Šel dolů: “Dobře, Pane, zde je můj vůl.” Vidíte, v tom již nebyla upřímnost ani správné porozumění.

³³ Nuže, my nechceme takovým způsobem přijímat Večeři Páně. Stejně tak je to, když přistupujeme ke stolu Páně.

³⁴ Izaiáš 35. . . ne, promiňte, Izaiáš 60. . . Počkejte, až to najdu. Já-já-já věřím, že je to Izaiáš 28, tam to můžeme najít. Jsem si zcela jist, že je to v této kapitole. On řekl: “Předpis za předpisem; a řádek za řádkem, za řádkem; trochu zde a trochu tam. Pevně

se držte toho, co je dobré. Koktajícími rty a jinými jazyky chci hovořit k tomuto lidu. A to je Odpočinek.”

³⁵ On řekl: “Všechny stoly Páně jsou plné vývratků. Koho vyučím poznání? Komu vyložím nauku?” Vidíte? Myslím, že to bylo správné místo Písma, Izaiáš 28. “Komu mohu dát porozumět nauce?” Vidíte? “Stoly.”

³⁶ Nuže, shledáváme, že je to velká věc, které se zamýšlíme dnes večer účastnit na památku Jeho smrti a Jeho Těla, o kterém věříme, že je denně jíme, nebo právě jsme jedli jako nám kázal náš bratr. Přijímající Slovo Boží, věříme tomu celým srdcem. Vidíme, že Ono je zamanifestované; vidíme, že Ono je nám dané; vidíme, že Ono je potvrzené; cítíme To v našich životech. A musíme k tomu přistoupit z hlubokým uvědoměním toho, co děláme, nejen proto, že je to nařízeno.

³⁷ Když půjdete do nějaké církve, velmi často spatříte, že tam dají nějakou sušenku, nebo nějaký druh - něco, lámají to, světlý chléb nebo-nebo něco podobného a-a lámají to; a lidé, kteří kouří, pijí a dělají jiné věci, a protože jsou členy církve, přicházejí a přijímají Večeři Páně. Nuže, to je ohavnost před Bohem!

³⁸ Dokonce o obětech je řečeno: “Vaše svátky i vaše oběti jsou smradem v Mém nose.” A přece ON ustanovil obětování obětí. Ale při pohledu na způsob, jakým k tomu oni přistupovali, se to stalo smradem v Jeho nose (Jeho chrápech), právě ty oběti, které ON ustanovil.

³⁹ To je i se způsobem, jak bereme Slovo Boží, příliš mnoho (tak zvaných) křesťanů to dělá tímto způsobem. Postavíme se tu a učíme toto Slovo a říkáme: “Ježíš Kristus včera i dnes Tentýž jest, i na věky,” a učíme o věcech, které nám ON zaslíbil, že splní a říkáme: “Ach, to přece bylo pro jiný účel,” okázalé bohoslužby se pro Něho staly smradem v Jeho nose. ON to v žádném případě nepřijme. Důvod je ten, že jsou to naše tradiční obyčeje!

⁴⁰ Vy nepřijímáte Večeři Páně z tradice. Přijímáte ji proto, že to je láska Boží ve vašem srdci, v zachovávaní přikázání Božích. Vidíte, to je důvod, proč ji přijímáte.

⁴¹ Jestliže k tomu tedy nepřistupujete upřímně, je to jen tradice. “Ale ano, v naší církvi máme lámání chleba každou neděli, nebo jednou za měsíc, nebo dvakrát do roka,” a vy tam jdete a říkáte: “Nuže, teď je můj čas,” a-a potom přistupujete k přijímání, och, něco takového Bohu smrdí! Vidíte, to je jenom tradice.

⁴² Tak jako ve všem jiném, ty-ty musíš být upřímný. Bůh chce hlubiny tvého srdce. Pamatuji, právě ten Bůh, který tě přivedl sem na svět, to je Ten, kterému sloužíš. Vidíte?

⁴³ Děláš to proto, protože to tak ON řekl, protože je to Jeho pořádek. Proto chceme přistupovat s hlubokou upřímností, věduce, že jsme byli spaseni skrze milost Boží. A milujeme HO a cítíme Jeho Přítomnost a vidíme, že To proměňuje naše životy.

Naše-naše celá bytost je proměněna. My-my-my jsme jiní lidé. Nežijeme již tak, jak jsme byli zvyklí, nemyslíme již tak, jak jsme byli zvyklí.

⁴⁴ Tak jako tu v té Knize, to místo, o kterém jsme mluvili, tyto dvě Knihy se stávají Jednou, Knihou Života. První Kniha života se vynořila tehdy, když jsme se narodili, to bylo vaše přirozené narození. Vidíte? Ale kromě toho tam předtím bylo ještě maličké zrnko Života, jak jsem to již dnes odpoledne doma vysvětloval několika mladým sestrám. Vidíte, tam leží maličké zrnko Života a vy se tomu díváte: “Odkud se tu vzalo? Co-co jsou to za divné věci?”

⁴⁵ Mluvě o tom, vzal jsem v úvahu sám sebe, jako byste se chystali říci: “Nuže, William Branham před čtyřicet lety, ten William Branham, to není ten stejný dnes večer.” A někdo by tam tehdy mohl říci: “William Branham byl přece ničema,” vidíte, protože jsem se narodil z Charles a Ella Branhamových. Majíce jejich přirozenost, byl jsem hříšníkem, přišel jsem na tento svět jako lhář a všechny náklonnosti tohoto světa byly ve mně. Ale současně tam uvnitř byla také přítomná jiná Přirozenost, vidíte, předurčená, byla tam skrze Boha. V tom stejném těle, vidíte, tam byly dvě přirozenosti.

⁴⁶ Nuže, já jsem se staral jen o tu jednu. Když ona rostla, žvanil jsem jako děčko: “Ta-ta.” A první co víte, stal jsem se lhářem, stal jsem se vším, čím je hříšník, protože jsem tak byl vychován. Ale tam uvnitř byl po celou dobu malý drobet Života.

⁴⁷ Pamatuji si, že jsem jako malý chlapec . . . (Doufám, že vás příliš dlouho nezdržím. No . . .) Sedával jsem venku v . . . na-na břehu potoka a hleděl za večera dookola. Táta a máma jsou nyní již odvoláni k odpočinku. V té době byli hříšníky a v našich domech nebylo žádné křesťanství. Ale, ach, jó, pití, a společnost a řádilo se; až mi z toho bývalo zle, brával jsem moji-moji lucernu a psa a chodíval do lesa, kde jsem zůstával celou noc. V zimě jsem lovil, dokud party u nás neskončila, někdy až do rána. Když jsem přišel domů a nebyl tornu ještě konec, lehl jsem si nahoru do kůlny a spal, čekající až začne svítat.

⁴⁸ Vzpomínám si, jak to bylo tehdy, když jsem tam chodíval přes léto, napíchal jsem do země hůlky a dělal si přístřešek proti větru anebo dešti; lehával jsem tam, měl nahozené udice a chytil ryby; můj věrný Kuni pes polehával vedle mne. Říkával jsem: “Pohleďte sem. Pamatujete, minulou zimu jsem tábořil jednu noc přesně na tomto místě, přesně zde jsem měl rozdělaný oheň, když jsem zde čekal na svého starého psa, který zahnal něco na strom a já jsem zde měl oheň. Půda byla zmrzlá na 5 coulů. Ale, malý kvítku, odkud ses tu vzal?” Vidíte? “Odkud ses tu vzal? Kdo tě zde zasadil? Z jakého skleníku tě sem přinesli? Nebo-nebo co řekneš, odkud ses tu vzal?” Vidíte? Ten malý kvítek, říkával jsem: “Přece mrzlo atd., a já jsem zde rozdělal oheň. Vedle elementu

mrazu zde byl i element tepla, přicházející z toho starého kmene, který jsem páčil. A přece jsi tu a žiješ. Odkud ses tu vzal?”

49 Co to bylo? To byl jiný William Branham. Vidíte? Malý drobet Věčného Života tam v hloubi, z genů Božích, Slovo Boží, které tam bylo vloženo. Každý z vás může myslet nad podobnými věcmi. Vidíte, začalo to pracovat.

50 Hleděl jsem do stromů a pomyslel si: “Lístku, viděl jsem tě minulý rok opadávat a jak to, že jsi tam znovu? Odkud jsi přišel? Co tě sem přineslo?” Vidíte, to byl ten Věčný Život, pracující v těle.

51 Nuže, potom jednoho dne, když jsem tak šel, promluvil ten Hlas: “Nikdy nekuř, nepij a tak dále.” A ti mládenci a všechno povyrostli. Vidíte, Něco se pohybovalo.

52 Ale náhle jsem pohleděl nahoru a řekl: “Já nejsem synem Charles a Ella Branhamových. Je tu Něco, co mě volá.” Podobně jako můj malý orel: “Já nejsem kuře. Někde tam nahoře je Něco. Ó, Velký Jehovo, Kdokoli jsi, otevři mi! Chci jít domů. Ve mně je Něco, co mne volá.”

53 Potom jsem se narodil znovu. Ten nepatrný Život tam ležel a život vody byl na Něj vyliť, pak On začal růst. [Bratr Branham třikrát luskl prsty - Vyd.] Nuže, ten starý život byl odpuštěn, uvržen do moře Božího zapomení, již nikdy nebude proti mně připomenut. Vidíte? Nyní stojíme ospravedlněni (jako bychom nikdy nehřešili) v Přítomnosti Boží.

54 Když potom přicházíme ke stolu Páně, musíme přicházet s úctou, láskou a vážností, uvědomující si: “Hled'te, kde bychom byli, kdyby nebylo Jeho.” Vidíte? Hled'te, kde by to . . .

55 Myslím, že proto Pavel toto řekl: “Pročez, když se scházíte k jídlu, čekejte jedni na druhé.” Jinými slovy to znamená, několik minut počkejte, modlete se, zkoušejte sami sebe. A jestli víte, že je zde nějaký bratr, který udělal něco zlého nebo něco takového, tak se také za něj modlete. Vidíte? Vidíte: “čekejte jedni na druhé,” čekejte chvíli, modlete se. Jestli je mezi vámi nějaké napětí, nebo něco podobného, ne-nedělejte to-nedělejte to, jděte a dejte to nejdříve do pořádku. Vidíte? Jděte a nejdříve to vyrovnejte, protože sem chtějí přijít i jiní a chceme být, jak je jen možno, ve svých myšlenkách jeden ke druhému i k Bohu navzájem čistí, teprve potom přicházíme, abychom měli společenství u stolu Páně. Vidíte?

56 Děláme to proto, že MU společně děkujeme mezi sebou. Jíme ten chléb společně mezi sebou a pijeme to víno společně mezi sebou, jako Jeho Krev a Jeho Tělo.

57 “Jestli nebudete jísti Tělo Syna člověka a pít Jeho Krev, nemáte v sobě Život.” Vidíte? Vidíte, tak to říká Bible. Nebudete-li to dělat, není tam žádný Život. Vidíte to? Vy potom více či méně ukazujete, že se stydíte identifikovat jako křesťan, kvůli

životu jaký žijete. A potom je z toho skutečné divadlo. Jestliže to tedy neděláte, nemáte Život. Jestliže to děláte nehodně, jste vinni tělem Páně.

⁵⁸ Totéž se týká vodního křtu. Jestliže říkáme: “Věříme v Ježíše Krista, ON nás spasil od hříchu a my jsme pokřtěni ve Jméno Ježíše Krista”, proč Jej hanobíme, jednáme nesprávně a budeme za to muset zaplatit. A přitom ještě, když tak děláme, pokoušíme se vyznávat jedno a děláme něco jiného.

⁵⁹ To je náš dnešní problém. [Bratr Branham tleskl rukama - Vyd.] Myslím si. . . Když říkám “nás”, můj a církve, ke které mi dal Pán Bůh v těchto posledních hodinách promluvit, věříme, že jsme na konci času. [Bratr Branham zaklepal na kazatelnu.] Věříme, že nám Bůh dal Poselství. Ono je Bohem ustanovené, Bohem potvrzené i skrze Boha ukázané. Nyní k Němu musíme přistoupit s úctou a láskou a s-s čistým srdcem, myslí a duší.

⁶⁰ Víte, brzy přijde hodina, kdy-kdy přímo mezi námi bude. . . Duch Svätý bude mluvit tak jako v případě Ananiáše a Zafiry. Pamatujte, vidíte, ta hodina se blíží. Vidíte? A my. . . Nuže, pamatujte, vidíte, Bůh bude přebývat uprostřed Svého lidu. To je to, co ON chce nyní dělat.

⁶¹ Poselství můžeme přijmout, tak říkájíc. . . Kdybych byl mladým mužem a-a hledal bych ženu a našel bych takovou ženu, o které bych mohl říci: “Ona je bezvadná. Je křesťankou. Je to dáma. Ona to všechno má, mám k ní důvěru.” Nezáleží na tom, kolik důvěry mám, či jak velmi si myslím, že je krásná, já ji musím přijmout a ona musí přijmout mne; vidíte, skrze tyto sliby.

⁶² Nuže, to stejné je to s Poselstvím. Vidíme, že je pravdivé. Vidíme, že To Bůh potvrdil jako pravdivé. Je To dokonalá pravda. Rok za rokem, rok za rokem, zůstává pravdou, zůstává pravdou. Vše, co Ono říká, se děje přesně tak, jak to ON řekl. Nuže, víme, že je to pravda, ale, vidíte, nepřijímejte To z intelektuálního hlediska. Jestliže to děláte, máte náboženství z druhé ruky. [Bratr Branham klepe šestkrát na kazatelnu - Vyd.] Vidíte? Nechceme náboženství z druhé ruky, něco, co prožil někdo jiný a my bychom žili jen z jeho svědectví.

⁶³ Věřím, že to bylo to, co Ježíš řekl Pilátovi, něco takového, slovo, o kterém jsem právě před chvílí uvažoval, a ON řekl: “Kdo ti to řekl?” Anebo jinými slovy: “Bylo ti to zjeveno? Odkud to víš?” Nevím nyní přesně, jak to slovo zní, již je to dávno, co jsem to četl, ale: “Jak jsi-jak jsi na to přišel, že. . . Jak. . . Kdo ti to zjevil?” To se jednalo o Něho, že je Syn Boží. “Kdo ti to zjevil? Řekl ti to nějaký člověk? Anebo”, jak Ježíš řekl: “Můj nebeský Otec ti to zjevil?” Vidíte? “Jak ses to dozvěděl, z druhé ruky nebo je to dokonalé zjevení od Boha?”

⁶⁴ Je tato Večeře Páně jenom něco, kam bych měl jít, nějaké nařízení, říkájíc: “Nuže, ti ostatní to přijímají, tak já taky.” To je

zjevení, že jsem částí Jeho a jsem částí vás a miluji vás a miluji Jeho a společně to přijí-máme jako symbol naší lásky k Bohu a naší lásky a vzájemného obecen-ství.

⁶⁵ Chtěl bych nyní číst jedno místo z Písma. A myslím, že . . . potom to bude tak . . . Jak si přeje již dnes večer bratr Pearry. Chtěl bych, abyste to četli spolu se mnou, jestliže máte Bible. 1.Korintským, ka-kapitola 11, a začneme od verše 23.

⁶⁶ A potom také v naši modlitebně máme to společně s umýváním nohou, protože to jde ruku v ruce spolu. Myslím, že bratr to ohlásil na “středu večer” z důvodu velkého zástupu a nemáte dostatek . . . místa, aby si lidé mohli umývat nohy, bude se to konat-konat ve středu večer.

⁶⁷ Nyní 23. verš z 11. kapitoly z 1.Korintským slyšme, co Pavel píše. Připomeňte si a pamatujte, epištola Galatským 1,8: “Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali,” (mimo toho Evangelia, které on kázal) “prokletý buď.” Vidíte?

*Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám,
že Pán Ježíš v tu noc, kterouž zrazen jest, vzal chléb,*

*A díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest Tělo
Mé, které se za vás láme, To číňte na Mou památku.*

⁶⁸ Nuže, dovolte mi zastavit se hned zde, a říct: přijímání Těla Pána Ježíše Krista v té Večeři neznamená, že je to doslova Tělo Kristovo. To je katolícky. Nevěřím, že je to správně. Věřím, že je to pro nás jen Božím nařízením, vidíte, to není skutečné tělo. Je to . . . Nuže, ve skutečnosti je to kousek nekvašeného chleba. Je to jenom nařízení.

⁶⁹ Podobně též nevěřím, že křest Ježíše Krista (ve Jméno Ježíše Krista) ve vodě způsobí odpuštění vašich hříchů. Nevěřím, že byste . . . Věřím, že byste se mohli křtít celý den . . . Nuže, vím, že zde možná jsou někteří z církve apoštolské, co chci říci, či z letniční sjednocené církve, kde učí právě tak. Ale vidíte, já-já nevěřím, že voda způsobuje odpuštění hříchů. Nebo, kdyby to tak bylo, pak Ježíš zemřel zbytečně. Vidíte? Věřím, že je to jenom Boží ustanovení, které poukazuje, že vám bylo odpuštěno. Ale křest k obnovení, ne, já-já-já tomu nevěřím. Nevěřím, že voda odpouští hřichy.

⁷⁰ Podobně též nevěřím, že by ten chléb a víno měly ve vás něco způsobit, je to jenom dodržování ustanovení, které nám Bůh dal, abychom je dodržovali. Vidíte? Tak je to. Věřím, že vodní křest je to stejné. Věřím, že je to pro nás potřebné, abychom to zachovávali, když nám v tom všem ON sám šel příkladem. ON toto udělal, aby nám dal příklad. A ON umýval nohy, aby nám dal příklad.

⁷¹ Nyní: “Tak i,” 25-tý verš:

Takž i kalich, když povečeřel, řka: tento kalich jest ta nová smlouva v Mé Krvi. To číňte, kolikrátkoli pít budete, na Mou památku.

Nebo koli... (Pamatujte nyní!)... Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pítí, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde. (Jak dlouho? "Dokud ON nepřijde!") Vidíte? Vidíte?)

A protož kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, vinen bude Tělem a Krví Páně.

⁷² Dovolte mi se zde na chvíli zastavit. Důvod proč to on řekl, poznáme z jiného verše, jiné kapitoly, kde on říká: "Když se scházíte a jíte svoji vlastní večeři a dokonce se opijíte u stolu Páně." Vidíte, oni to nezrozuměli. Vidíte, oni se u toho přejídali. Přesně dnes tak lidé žijí, jak se jim líbí a potom přistupují. Vidíte? On řekl: "Cožpak nemáte domy k jídlu, vidíte. Ale toto je nařízení, které máme zachovávat, vidíte." Nyní:

Zkusíš tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí.

Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, neroz-suzuje těla Páně. (Vidíte?)

⁷³ Co jsi? Jsi křesťan, žij před každým jako křesťan. A jestliže k tomu přistupuješ a nežiješ jako křesťan, nerozsuzuješ tělo Páně. Kladeš někomu do cesty kámen úrazu, vidíte, když vidí, že to zkusíš dělat, a potom nežiješ tak, jak bys měl. Vidíte, nerozsuzujete tělo Páně. Všimněte si nyní, co to... jaké prokletí je kvůli tomu:

Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí. (Správný překlad toho slova, bratře Pearry, je "mrtvý". Vidíte? Vidíte, "mnozí jsou mrtví".)

Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. (Vidíte, kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. Vidíte?)

Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni, abychom s světem nebyli potupeni. (Vidíte, nemít žádné svazky se světem.)

A tak, bratří moji, když se scházíte k jídlu, jedni na druhé čeká-vejte. (Vidíte?)

Pakli kdo lační, doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak věci, když přijdu, zřídím. (Vidíte?)

⁷⁴ Nuže, jinými slovy, nepřistupujte k tomu jen jako... Jak jsem před chvílí řekl, o tom jako Židé a jejich oběti, oni... Bylo to krásné, bylo to dáno od Boha, ale došlo to do takového stavu, že to již nedělali v upřímnosti a v uctivosti a v náležitém pořádku, potom se to stalo jen... smradem v Jeho nose.

⁷⁵ Nuže, to stejné je to s naším přistupováním a přijímáním Večeře Páně, musíme k tomu přistupovat s vědomím, co děláme. Právě tak, když vcházíme do vody, abyste se dali pokřtít ve Jménu Ježíše Krista, víte, co děláte, v očích církve se oblékáte v to, co do vás Bůh vložil, Krista.

⁷⁶ Když toto přijímáme, ukazuje to církvi, že: “Věřím každému Slovu Božímu. Věřím, že ON je Chlebem Života, který sestoupil z nebe od Boha. Věřím, že každé Slovo, které ON řekl, je Pravda. A žiji Tím podle mého nejlepšího porozumění, Bůh je mým Soudcem. Proto před mými bratry, před mými sestrami. . . Já-já nepřísaám, neproklínám, nedělám takové věci, protože miluji Pána a Pán o tom ví a potvrzuje mi to. Proto přijímám před vámi ten kousek Jeho těla, dáváje tím najevo, že nejsem potupen s tímto světem.” Vidíte, tak to má být, potom je to požehnání.

⁷⁷ A, pamatujte, mohl bych vydat mnohá svědectví o tom, kde jsem to přinesl a objasnil v nemocničních pokojích a viděl jsem, že byli uzdraveni.

⁷⁸ Pamatujte, že když se Izrael účastnil toho, co bylo typem tohoto, oni putovali čtyřicet let po poušti a jejich oděv se neopotřeboval a když vyšli, nebylo mezi nimi ani jednoho slabého, ze dvou milionů lidí, jakožto předobraz tohoto zde. Nuže, co se stane ve skutečnosti? Jestliže tělo obětního zvířete pro nich tolik vykonalo, co vykoná pro nás Tělo Ježíše Krista, Emmanuele? Buďme opravdu uctiví, když k tomu přistupujeme. Přistupujme k tomu s největší uctivostí, jakou jen můžeme mít.

VEČEŘE PÁNĚ CZH65-1212
(Communion)

Toto kázání Bratra Williama Marriona Branhama bylo kázáno v neděli večer, 12. prosince 1965 v tucsonské modlitebně v Tucsonu, Arizona, U.S.A. Bylo doslovně přepsáno z magnetofonové pásky v angličtině. Tento český překlad byl vytištěn v roce 1993.

CZECH

©1994 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org